

gik. Jeg vil for øvrigt antage, det ærede Medlem vil indrømme mig Rigtigheden af, hvad jeg her har sagt.

J. Andersen: Hvis det Forslag, som her foreligger, bliver ophøjet til Lov, faa vi derved en Lov, som ingen er tilfreds med. Ingen af dem, der have talt for Loven, have kunnet sige, at det var en Lov, som tiltalte dem. Vi faa her et Stykke Lovværk paabegyndt, som er af saadan Beskaffenhed, at ingen egentlig vil vedkende sig det. Der er begyndt paa et nyt Princip i vor Skattelovgivning, men man begynder med at forkuldre Principet. Det kan jeg ikke være med til, og jeg vil derfor ønske, at Sagen kan blive udsat, saaledes at et nyt Folketing kunde fremsætte og gennemføre et Lovforslag, som der var noget mere sund Logik i. Dette her er at begynde med, at ødelægge et i og for sig godt Princip. Jeg har i Betænkningen gjort opmærksom paa, at der vil indtræde adskillige Tilfælde, hvor det bliver umuligt for dem, der skulle vurdere, at afgøre, om det er den ene eller den anden Jernbane, som har medført en tilstedeværende Værdistigning, og mange andre Forhold ville gøre sig gældende, som vist ikke ere overtænkte, da man tog Spørgsmaalet op, og som man heller ikke har faaet gennemtænkt endnu. Dette gør, at jeg for min Del helst saa, at vi ikke fik noget vedtaget om denne Sag i Aar, men prøvede, om vi ikke ad Aare kunde faa et sundere og bedre Lovforslag.

Vedtages dette, kunde jeg tænke mig, at vi kom til i adskillige Tilfælde at staa overfor Vanskeligheder. Der ligger f. Eks. i en By to Byggegrunde, som ere nøjagtig lige meget værd, lad os f. Eks. sige 5,000 Kr. Paa den ene af disse er der opført en Bygning, saa at den samlede Ejendomsværdi er 30,000 Kr., medens der paa den anden ingen Bygning er. Saa kommer der et Jernbaneanlæg til den By, og det medfører en Værdistigning af f. Eks. 2,000 Kr. paa hver af de to Grunde. Saa sker der herefter dette, at den bebyggede Grund bliver fri for at svare Jernbaneskyld, medens den anden vil komme til at svare en Jernbaneskyld af 1,500 Kr. Det ser lidt underligt ud. Men tænker man sig saa, at der lidt længere frem i Tiden bliver opført en lignende Bygning paa den hidtil ubebyggede Grund, saa de igen komme til at staa i samme Værdi, hvordan skal Forholdet da være? Skal den Ejendom, der til at begynde med ikke

fik Ejendomsskyld, vedblive at være fri, medens den anden, der har samme Værdi som denné, vedblivende skal svare Ejendomsskyld. Jeg synes, at et saadant Forhold burde undersøges, og man burde være klar over Lovforslaget og dets Rækkevidde og ikke gaa til at lave noget, der medfører et fuldstændigt Brud paa det, der skulde gennemføres, i alt Fald en meget stærk Forkludring deraf, og jeg vil henstille, at man ikke vedtager Loven.

Jeg vil ikke stille Forslag om at standse dens Behandling nu, men jeg henstiller, at man søger for, at det bliver et bedre Princip, der bliver vedtaget, naar vi endelig ville gaa den Vej at paalægge Ejendomsskyld. Jeg er enig i, at det er en sund Tanke, at naar Samfundet skaber nye Værdier, bør disse tilfalde Samfundet, som har skabt dem. Men det naar man ikke her, og jeg kan derfor ikke være med til at stemme for Loven, men ønsker, at den maa blive ændret, saa at vi faa en sundere og bedre Lovgivning paa dette Omraade end den her foreslaaede.

N. C. Jensen: Jeg vil rette en Tak til det ærede Medlem, der har talt fra Socialdemokratiets Side (Christian Rasmussen), og ogsaa til det ærede Medlem, der talte for det radikale Parti (K. Pedersen), fordi de have resigneret lige overfor det, der har været deres principale Standpunkt, og ere gaaede med til at søge at faa dette Lovforslag gennemført. Hvis man fulgte det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen), vilde Resultatet meget let blive, at vi ingen Lov fik. Jeg tror, at det Krav, man stillede fra første Færd fra mange Sider, var, at man, da det var et nyt Skatteprincip, man her slog ind paa, og en lokalt begrænset Skattelov for forskellige Egne, skulde og maatte være varsom. Derfor synes jeg, at det er af overordentlig stor Betydning, at der bliver begyndt og begyndt med en saa mild Form for Beskatning, som Tilfældet er.

Det ærede Medlem fra Storehedinge har, foruden det, han mundtlig fremsatte, i sin skrevne Betænkning opstillet to Ejendomme mod hinanden, en Ejendom paa 100,000 Kr., som han lader stige med 10 pCt., og en Ejendom til 10,000 Kr., som han for at faa et Resultat, der skal være meget iøjnefaldende, lader stige med 40 pCt., og saa siger det ærede Medlem, at disse to Ejendomme kan man stille op imod hinanden. Jeg forstaar ikke ganske Logikken i at lade en Ejendom paa 100,000 Kr. stige med 10 pCt. og en